

НАШ ГЛАС

ЛИСТ УЧЕНИКА ОСНОВНЕ ШКОЛЕ „НАДА ПУРИЋ“ ВАЉЕВО, МАРТ 2018. ГОДИНЕ

Могу рећи о овој школи
да се у њој све воли,
да јој је лепо лице
од осмеха дечице,
да јој очи сјаје
од њихове игре и граје.

И хоћу рећи
о наставничкој срећи
када његов ученик
постане од њега већи.
Колико год се намучио,
и колико год давао,
поносан је када каже:

„Ја сам га учио,
ја сам му предавао“.
.....
Зато јој стижу честитке
из целог света
„Срећна ти твоја 65.“

(Из поеме „Моја школа“ ученика V разреда и ментора Љиљане Павловић)

Интервју са мр Аном Савковић, директором Основне школе „Нада Пурић“

У школској 2017/2018. години Основна школа „Нада Пурић“ прославља 65-годишњицу свог постојања. Замолили смо мр Ану Савковић, директора Школе, да поводом Дана школе говори о образовно-васпитним активностима које се у Школи одвијају у овој години....

Које успехе у образовно-васпитном раду, од обележавања последњег Дана школе, сматрате важним?

Када се у школи говори о успесима, обично се мисли на достигнућа на такмичењима, а њих је било пуно, 86 ученика на Општинским такмичењима, 73 на Окружним и 28 на Државном, читава „војска“ паметних и спретних ученика, са којима раде сјајни професори, од којих је тринаест, у прошлој школској години, презентовало своје радове на стручним скуповима, а један добио звање спољашњег стручног сарадника. Успехе у ваннаставним активностима је немогуће бројчано изразити, јер се нижу од спортских такмичења преко освојених награда на литерарним и ликовним конкурсима до издатих књига. Највише волим понедељак када кроз ходник звецкају медаље, јер су ученици кренули кроз школу, са њима, и бомбонама, да часте за свој успех, и тада се цела школа радује. Нажалост, немамо никакав други вид афирмације успешнима сем да тапшемо и зато то радимо тако бучно!

Шта је то што се у Школи дешава сем обавезног школског програма?

Школа је место које би могло да ради 20 сати дневно. Али, то је утопија, јер не постоји довољно људи који би радили са ученицима. Зато постоје пројекти који спорадично ангажују различите људе, компетентне да раде са ученицима, да са одређеном циљном групом реализују циљеве пројекта. Ученици Школе су укључени у пројекте: „Покренимо нашу децу“, „Спорт у школе“, „Ваљево, град без непливача“, „Култура авантура“, „Осмисли се, концентриши се“ и „Auf dem Weg zum DSD-i“. Поред наведених, значајан је и пројекат „Бесплатни уџбеници“ преко кога је 74 ученика добило уџбенике, а за Школу су значајни „Развој ИКТ инфраструктуре“ и „Богаћење библиотечког фонда“.

Има ли као Школа нешто посебно?

Много тога, од могућности избора изучавања између пет језика, преко луткарског позоришта до заједничког рада са ученицима са посебним потребама. Посебна нам је и потреба да сви буду срећни и осмехнути, а да ми у томе имамо удела.

Да ли желите нешто важно да истакнете?

Да. Најбољи смо. И у категорији Ученици, и у категорији Наставници. Част ми је што сам на челу „Четврте“ школе.

Дан када одлазе осмаци

Колико год посебности имао испраћај једне генерације из основне школе сведе се увек на исто: буђење сећања на онај дан када смо и сами завршавали своје основно школовање. Биће да су они, због којих се са посебном пажњом припреми сваки детаљ свечаности, најмање свесни значаја овог тренутка. Схвате то касније, када се и у њиховом сећању оживе успомене, када их нешто подсети и додирне, то осетљиво место звано крај детињства.

Зато је вредно сваког труда да им се тај пакет успомена што више обогати, да буде толико драгоцен да га никада не изгубе. Са таквим ставом су разредне старешине, Зорица Томић, Мирјана Лукић и Биљана Тодоровић, приступиле овогодишњој свечаности доделе сведочанстава ученицима генерације 2016/2017. године. Ништа мање емоција нису показале ни учитељице Јелена Димитријевић, Славица Глишовић и Весна Андрић. Оне су у свом обраћању подсетиле своје ученике на почетке њиховог школовања. У име родитеља се обратио Маријан Васић, који је својим говором јасно изразио осећања родитеља чије се дете налази на важној животној прекретници.

Председник Ученичког парламента, Александра Вићентић, истакла је задовољство и захвалност свима који су подржали ученике у свему што су очекивали, захтевали и сматрали да треба да споведу у дело.

Обраћање Александре Вићентић, председнице Ђачког парламента

Имам посебну част да вам се обратим у име Ђачког парламента наше Школе. Част ми је утолико већа што могу да кажем да је Ђачки парламент код нас веома озбиљна институција. У име ученика доноси важне одлуке које се обавезно и спроводе у дело. У томе смо имали подршку свих оних од којих је зависило да ли ће наше жеље, предлози и потребе бити уважени.

Представницима осмог разреда се захваљујем на труду и сарадњи, били сте одлични. Онима који долазе на наше место, поручујем да размишљају, дискутују, доносе паметне предлоге, а резултат је загарантован. Ако негде запне, ту је професорка Оливера Продановић, која нас је врло парламентарно водила и којој се посебно захваљујем. Захваљујем се директорки Ани Савковић код које су представници ђачког парламента примани и преко реда, увек смо саслушани пажљиво и добијали смо исправне смернице. Наши захтеви и предлози били су уважени и код представника Школског одбора, тако да се захваљујем и њима.

Све ове чињенице ме у овом тренутку чине тако важном и искусном, па зато још једно велико хвала и генерацији којој припадам и која ми је веровала.

Када је постигнута позитивна енергија међу родитељима, наставницима и ученицима, разредне старешине су приступиле подели сведочанстава и похвала ученицима. Уз потписе за сведочанства ученици су на посебно креираном паноу, који је за њих припремила наставница Мирјана Лукић, отиском свог прста исцртавали одељенски цвет у разним бојама.

Директор Школе, мр Ана Савковић, уручила је специјалне дипломе ученицима који су освојили награде на такмичењима из разних области, а затим Вукове дипломе. Посебно су истакнути ученици Сања Петровић, као Ученик генерације, Валентина Шутић, као Спортиста генерације, и Катарина Мирковић, као Најуспешнији такмичар генерације.

Свечаност је завршена обраћањем ученика генерације, Сање Петровић, која је нагласила да иза успешног ученика стоји велика подршка свих наставника. За крај, Сања се представила као активан члан драмске и рецитаторске секције, прочитавши „Осмачку песму“, коју је за ову генерацију приредила њихова наставница Љиљана Павловић.

Иако је све планирано већ било завршено, већи део ученика стајао је испред школе и размењивао погледе који су садржали питање: „Да ли је стварно све ово овде завршено, или почиње то што је непознато, што ће морати другачије тамо где нећемо бити сви ми, и ко ће бити ти други?“

Ученица генерације

Сања Петровић, 2016/2017.

Кћер Владана и Слободанке Петровић, рођена је 29. јуна 2002. године у Ваљеву. Носилац је дипломе „Вук Стефановић Караџић“ и посебних диплома за изузетна постигнућа из математике, српског језика, хемије и музичке културе. Своју свестраност показала је учешћем на великом броју такмичења, као и учешћем у раду бројних школских секција.

У току школовања учествовала је: на Општинском такмичењу из математике у III, IV, V, VI (освојила III место), VII и VIII разреду и на Окружном такмичењу из математике у IV (освојила III место) и VII разреду; на турниру такмичара „Архимедес“ у VI разреду, где је са Школом екипно освојила III место, а на истом такмичењу учествовала је и у VII и VIII разреду (похвала); на Међународном математичком такмичењу „Кенгур без граница“ у VII разреду; на Општинском такмичењу из физике у VI и VII разреду и на Окружном такмичењу из физике у VI разреду (похвала); на Општинском такмичењу из хемије у VII (освојила III место) и VIII разреду и на Окружном такмичењу из хемије у VII разреду; на Општинском такмичењу из биологије у VIII разреду; на Општинској смотри рецитатора у V, VI, VII и VIII разреду; на Општинском такмичењу из књижевности „Књижевна олимпијада“ у VII разреду, где је

освојила III место, и на Окружном такмичењу из књижевности „Књижевна олимпијада“ у VII разреду; на Општинском такмичењу из веронауке у VII разреду, где је са Школом екипно освојила II место; на Кросу РТС-а у V разреду, где је освојила I место. У периоду од V до VIII разреда била је члан новинарске, литерарне и математичке секције, у V разреду члан саобраћајне секције, у VI и VII разреду члан секције из физике, у VII и VIII разреду члан хемијске секције и у VIII разреду члан биолошке секције и секције за немачки језик. Била је председник одељењске заједнице у IV, V и VII разреду и члан Ученичког парламента у VII и VIII разреду. У периоду од VI до VIII разреда похађала је школу за љубитеље математике „Интеграл“. Школовање је наставила у Ваљевској гимназији, уписавши природно-математички смер.

Свечани пријем за ученике носиоце дипломе „Вук Караџић“ и Ученике генерације у школској 2016/2017. години

У Великој сали Центра за културу организован је свечани пријем за Ученике носиоце дипломе „Вук Караџић“ и Ученике генерације у школској 2016/2017. години. Свечаности је присуствовало осам ученика Школе, који су носиоци дипломе „Вук Караџић“: Софија Глишић VIII₁, Владимир Ђорђевић VIII₁, Стеван Миловановић VIII₁, Александар Недељковић VIII₁, Сања Петровић VIII₁ (Ученик генерације), Катарина Мирковић VIII₂, Драгица Пантелић VIII₂ и Нина Вајагић VIII₂.

Најбољим ученицима Ваљева уручене су књиге и организовано је заједничко фотографисање.

Добар пример за – на пример

Да градиво може да се савлада и у пријатној шетњи кроз природу, а не само уз помоћ Википедије или неких других онлајн енциклопедија, показали су седмаци са својим наставницима 7. 9. 2017. године, када је за њих организована амбијентална настава и угледни часови из српског језика, географије,

физичког васпитања и домаћинства. Са четири наставника, Милосавом Милићем, Весном Ивановић, Бранком Старчевић и Љиљаном Павловић, ученици су се упутили према Ћелијама, са циљевима да обнове и допуне знање о рекама и језерима, пешачењем стекну кондицију и побољшају физичку спремност, упознају се са плодовима ране јесени који се користе у здравој исхрани, савладају форме изражавања (дескрипцију, наративу, дијалог и монолог).

Иако је све било добро испланирано, спонтаност је дала бољи резултат. Паузе

су допринеле да ученици уживају у панорами града са Маркове столице, и да описи који су тада настали буду одлични. Допуњени су описима природе са Видиковца и погледа на реку Градац и околна брда, а украшени амбијентом манастира Ћелије.

Нису недостајале инспирације ни за тему доживљаја, било их је толико да ће их већи део остати за усмено изражавање. Ако је преко педесет тинејџера на једном месту, онда се прича сама плете у велику авантуру пуну узбуђења. Забележена је берба дрењина као посебан дар природе, јер је наставница Бранка објаснила да је дрен посебно богат танином, пектином и органским киселинама и баш ти састојци су оно што га чини посебним, поред витамина и минерала које има.

О чему су водили дијалоге и о чему су размишљали забележили су на стикерима од којих је направљен пано. Можда је на крају то и главни смисао овог излета, да се ученици једне генерације боље упознају, зближе, развију толерантнији однос једних према другима. Да ли су неки односи унапредовали од симпатија до првих љубави, нисмо сазнали. Можда ће писмени задатак за који је ово била припрема то открити, али нећемо одати тајну.

ЧЕТВРТАЧКО „ДРАМОЛЕТАЊЕ“ У ПАНОНИЈИ

Фестивал децјег стваралаштва „Марковдански дани деце и

песника“, који се традиционално одржава у месту Панонија, у Општини Бачка Топола, окупља најбоље песнике и децу ствараоце. У десетак категорија, деца из земље и окружења два дана приказују своје успешне наступе у певању, плесу, глуми, цртању, спорту, заборављеним играма.

У мају 2017. године, група ученика IV₁, пласирала се у финале Драмолетања, са својом представом „Не ругај се!“.

Анђела, Нора, Милица, Душица, Андреа, Ирина, Маја и Срђан наступили су пред пуном салом Дома културе у Панонији, а најзапаженија учесница била је Нора Дамњановић, која је освојила похвалу

Фестивала за најбољу глумицу. Захваљујући Школи, ови ученици су провели

два дивна и незаборавна дана у Војводини.

Групу су припремале и пратиле учитељице Јелена Димитријевић, аутор, и Светлана Арсић, асистент у припреми представе. Њихов стручни рад, презентација и припрема посвећени овој представи, којом су се представили на два фестивала, на две приредбе у Школи, на часовима грађанског васпитања, и у оквиру три гостовања у медијима, награђен је објављивањем у електронском зборнику Сабора учитеља у Београду, у јуну, 2017. године.

ЕВРОПСКА НЕДЕЉА ПРОГРАМИРАЊА

Ове године Основна школа „Нада Пурић“ је први пут узела учешће у овој манифестацији. Овогодишња Европска недеља програмирања је обележена држањем часа ученицима три одељења четвртог разреда. У дигиталном кабинету Школе, наставник информатике и рачунарства, Ђорђије Бубања, и учитељице Тања Селаковић, Светлана Арсић и Јасмина Стојановић су одржали радионицу за младе програмере. Ученици IV₁, IV₂, и IV₃ су упознати са предметом Информатика и рачунарство. На веома креативан начин су обележили Европску седмицу програмирања и стекли прве кораке у програмирању, играјући се са свима њима познатим Angry Birds ликом.

Као потврда за учешће и постигнуте резултате, наставник информатике, Ђорђије Бубања, као организатор који је пријавио Школу за учешће и анимирао велики број ученика, и Основна школа „Нада Пурић“ добили су сертификате које смо преузели на интернет страници, где смо пријавили свој догађај

преко својих налога.

ЕВРОПСКА НЕДЕЉА КОДИРАЊА

Ове године Европска недеља кодирања трајала је од 7. до 22. новембра 2017. године. Основна школа „Нада Пурић“ се ове године укључила у Европскоу недељу кодирања са жељом да се код ученика подигне свест о кодирању робота корисних у свакодневном животу.

За потребе кодирања користили смо mBot роботе и успели да анимирамо што већи број ученика да у недељи кодирања, у контакту са роботима и програмом за кодирање, освесте потребу за учењем програмских језика и паметном употребом нових технологија.

ДАБАР 2017/2018. године – РЕЗУЛТАТИ

У периоду од 13. до 17. новембра, у нашој школи на часовима Информатике и рачунарства одржано је Међународно такмичење из информатичке и рачунарске логике – „Дабар“. На такмичењу је учествовало:

- 194 ученика у категорији „Дабарчић“ (V и VI разред);
- 82 ученика у категорији „Млади дабар“ (VII и VIII разред).

Ученик Никола Трифуновић VIII₃ је изборио пласман на Државни ниво такмичења, заузевши 1. место у Школи, а 137. место на коначној ранг-листи, у конкуренцији од укупно 9890 ученика из целе Србије, који су се такмичили у категорији „Млади дабар“. У категорији „Дабарчић“ укупно се такмичило 14157 ученика.

Пласман на државно такмичење за 1 поен измакао је ученицима Душици Јовановић V₁ и Душану Павловићу V₁, који на ранг-листи били први испод црте.

„Судбина света не зависи само од дипломатије него и од преводаца“

„Wer fremde Sprachen nicht kennt, weißt nicht von seiner eigenen.“ – „Ко не зна стране језике, не зна ништа о сопственом.“ Водећи се овом изреком чувеног немачког песника Гетеа трудимо се да на што занимљивији начин савладамо немачки језик, за који многи мисле да је веома тежак, али греше.

Немачки језик је логичан језик и није тежак за учење. Врло је лак за читање и писање. Уосталом, Вук Караџић је био немачки ђак и под утицајем немачког језика извршио је реформу српског.

Ми свакодневно користимо германизме (речи преузете из немачког језика и прилагођене српском језику), а да вероватно тога нисмо ни свесни; у нашем језику их има преко 30.000. Ако обучемо блузу (Bluse) која нам је кнап (knapp), ако ставимо шминку (Schminke), ако косу, коју смо пре тога осушили феном (Föhn), вежемо шналом (Schnalle) већ смо употребили неколико немачких речи. Примера је безброј...

Немачко говорно подручје веома је велико (немачки је званични језик у седам земаља: Немачка, Аустрија, Швајцарска, Лихтенштајн, Луксембург, као и делови Италије и Белгије), па се поред знања из језика упознајемо и са културним наслеђем, обичајима, кухињом, традицијом, технолошким достигнућима ових земаља. Знање страног језика омогућава нам да читамо књижевна дела у оригиналу.

У фокусу прошлогодишњег Београдског сајма књига била је књижевност на немачком језику. Заједничким наступом представиле су се земље немачког говорног подручја – Немачка, Аустрија, Швајцарска и Лихтенштајн. То је био леп повод да се ученици, који уче немачки језик, упознају са писцима немачког говорног подручја и њиховим делима и да добију препоруку шта да читају. До сада су Хајди и бајке браће Грим читали у преводу, а сад већ могу и у оригиналу. Зато и учимо немачки језик, језик славних и великих писаца и песника!

Такође, од великог значаја је и превођење књижевних дела наших писаца, јер се на тај начин други народи упознају са нашим културним наслеђем. Али и свако ко говори неки страни језик, има прилику за то. „Судбина света не зависи само од дипломатије него и од преводаца“, речи су Марка Твена. Зато смо један поетски час посветили нашој песникињи Десанки Максимовић, на ком су ученици рецитовали њене песме на немачком језику.

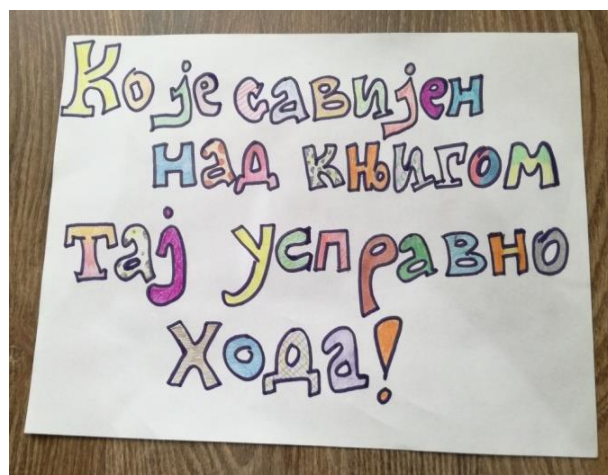
На часовима немачког језика посебано смо се бавили темом „Заштита човекове околине“, јер су становници земаља немачког говорног подручја веома познати по разврставању и рециклирању отпада. У акцији чишћења дворишта разврставали смо отпад и дали пример и осталима да уз мало труда можемо много да учинимо, како за себе, тако и за читаву планету. Научено представљамо у слици и речи, тако да наше учионице красе занимљиви панои онога што смо научили на часовима немачког језика.

Познавање језика нам помаже да будемо отворенији ка другима, њиховим културама и ставовима, омогућава нам да проширимо видике, да добијемо увид у обичаје и културе других народа. Људи који могу да комуницирају са другим народима на њиховом матерњем језику имају веће предиспозиције за толеранцију према другим личностима и културама. Треба имати на уму да једнојезичност значи да зависите од језичке спретности и добре воље других. И зато научите језик науке и технике! Говорите језиком најбољих! Учите немачки језик!

У библиотеци

У њој седимо савијени над књигама, али, захваљујући томе, кроз живот усправно ходамо. Библиотека – није само место где наши ученици долазе по обавезну лектуру. Она је много више од тога. То је место дружења, окупљања, ширења видика и богаћења знања. Ми смо у библиотеци...

... с осмехом и топлим поздравом дочекали наше најмлађе ученике – наше прваке и увели их у царство књига. Школски библиотекар је упознао ученике са библиотеком, њеним могућностима и лепотама, начином рада библиотеке и правилима понашања у библиотеци. После тога, ученици су могли да разгледају и читају књиге које су им се највише допале, а многи од њих су већ првог дана пожелели да неку књигу понесу са собом и прочитају је код куће. Тиме је отпочела њихова нова, читалачка авантура!

... говорили о лику и делу Вука Стефановића Караџића. Подсетили смо се лепота његовог родног краја и поделили своје утиске о томе шта нас је у његовом Тршићу највише задивило. Вредни ученици одељења III₁ су казивали и изражајно читали дела која је Вук забележио, показујући на тај начин лепоту и раскош нашег народног стваралаштва. Доста смо научили – то смо на крају квизом знања проверили!

... отворили изложбу „Песник завичаја – читање и рецитовање“. Наши ученици, посетиоци библиотеке, желели су да наглас читају омиљене песме Десанке Максимовић. Данима смо уживали слушајући благе Десанкине стихове и будили песнике у себи.

... посветили час нашем великом просветитељу – Доситеју Обрадовићу. Са ученицима одељења III₁ погледали смо филм о Доситејевом животу и раду, а затим смо завирили у свет басни. Читали смо и тумачили, осмишљавали смо моралне поуке – наравоученија. Све смо на крају зачинили песмом у част великог Доситеја.

... полице окитили новим књигама. Радознале читаоце чекају приче о научницима, величанственим биљкама и животињама, фараонима, чудесним митским бићима, владарима и уметницима. Похитајте! Сапутници од папира, слова и боја позивају да се мудрост шири и множи.

... обележили Међународни дан матерњег језика. Почели смо у 5 до 12, опомињући да је крајње време да се окренемо неговању матерњег језика, књиге и културе уопште. Читали смо песме, приче и одломке, а неки су одушевљено препоручивали својим другарима омиљене књиге. На крају овог дружења ученицу су забележили зашто воле да читају и зашто је читање важно. Њихове топле и искрене поруке красиће школску библиотеку и подстицати оне које у библиотеку долазе да јој се радо враћају.

Наставиће се...

Мотивисани пројектном наставом чувамо културну баштину завичаја

Пројектна настава на тему „Дух Десанке Максимовић живи у нама“ почела је изложбом књига „Песник завичаја“ у школској библиотеци. Изложбу је припремио библиотекар Драган Павловић, а гости и учесници били су ученици разреда IV₃. Потом је уследио низ активности за ученике: анкета „Колико знамо о Десанки Максимовић“, читање и рецитовање њених песама, истраживање о животу и делу песникиње, записивање занимљивости и питања ученика, која су настала као резултат групног истраживачког рада у понуђеној литератури. „Мапе ума“, са сређеним утисцима и новим знањима, после ове посете библиотеци биће представљене у следећој заједничкој активности, коју ће реализовати ученици IV₃ са својом учитељицом Светланом Арсић и библиотекаром Драганом Павловићем.

Ученици VII разреда, који уче немачки језик, у Свечаној сали Школе су за своје другаре, ученике разреда IV₃, и њихову учитељицу, Светлану Арсић, приредили поетски час, који су посветили нашој песникињи Десанки Максимовић. Они су рецитовали њене песме на немачком језику. Збирку преведених Десанкиних песама на немачки језик поклонили су библиотеци. Ученици су могли да погледају и изложбу посвећену Десанки Максимовић, коју је за ову прилику приредио Драган Павловић, школски библиотекар. Ивана Вујић и Душица Рајевац, професорке немачког језика, указале су на значај превођења књижевних дела наших писаца, јер се на тај начин други народи упознају са нашим културним наслеђем.

У Центру за културу Ваљево одржан је избор представника за учешће на „Михољским данима“, у области рецитовања, за ученике четвртих разреда основних школа. Школу су представљали ученици Вук Дамњановић IV₁, Лазар Грујичић IV₂ и Ана Тешкић IV₃. Најбољи пласман постигао је ученик Вук Дамњановић, који је награђен књигом. Ова манифестација је такође иницирана Пројектом и била је предлог Школе у оквиру Дечје недеље.

Ширење лепоте Десанкиних стихова и неговање изражајног рецитовања и говора је у бити већине људи са ових простора, па није изненађење што је предложено, од стране свих присутних, да ова манифестација постане традиционална током Дечје недеље. Посебно је било занимљиво што су програм водила два ученика, који иначе пишу песме – Александра Радовановић IV₃ и Лазар Грујичић IV₂, који су се одлично снашли у овој улози.

Поводом Дана хуманости, а у оквиру пројектне наставе „Дух Десанке Максимовић живи у нама“, у холу Школе одиграна је представа „Тражим помиловање“, по тексту песама Десанке Максимовић. Представу је режирао Љубивоје Бубе Марковић, а глумци су били чланови Друштва за церебралну парализу Ваљево. Ученици IV и VI разреда били су пажљиви гледаоци и са ове представе понели су најлепше утиске.

Јавни час „Михољски дани“ реализован је у Свечаној сали Школе. Ученици IV разреда имали су међуодељенско такмичење у рецитовању песама Десанке Максимовић. Час је почео кратким освртом на значај личности и дела песникиње, а њене сјајне особине истакао је некадашњи ђак школе, а сада представник Удружења за неговање традиције Ваљевског краја, Маринко Лугоња. Циљ часа је био ширење љубави, лепоте, родољубља, баш као што је Десанка Максимовић чинила својим песмама.

Ученици су свој перформанс „У улози Десанке Максимовић“ представили испред Градске библиотеке. Посебно је важно истаћи мотивацију ученика и продукте рада у виду литерарног и ликовног стваралаштва. Кроз редовну наставу, али и слободне активности, часови су добили једну другачију димензију, где су сви ученици активни и мотивисано узимају учешће. Час посвећен познатим личностима наше земље био је, као сценски приказ, обојен знањем, изражајним говором, изузетном кративношћу, уз такмичарску ноту и самовредновање.

Помало невероватно, али и математика је нашла своје место у пројектној настави. Математичким низом ученици су долазили до оцена за најбољи костим, текст, интерпретацију.

1. Једнодневни излет одељења ученика са посебним потребама

Ученици којима је потребна додатна подршка су 27. септембра 2017. године, са својим разредним старешинама и родитељима, кренули на једнодневни излет. План је био да се посети Дино парк у Новом Саду и манастир Фенек. На пут је кренула група од 22

ученика, 10 родитеља и 5 дефектолога. Захваљујемо се Зорану Вуковићу, родитељу ученице наше Школе, на доброј вољи да за наше ученике и њихове родитеље обезбеди једно овакво путовање и оброк.

У Дино парку нам је пружена аутентична и јединствена двочасовна забава и едукација. Резиденти парка јесу 24 реплике диносауруса из ере мезозик. Поред изгледа, величине и карактеристика диносауруса, сазнали смо како је изгледао живот у доба тријаса, јуре и креде и на крају како су све животиње у потпуности нестале са планете. Интересантно је да реплике диносауруса могу да се покрећу, испуштају звуке, што доприноси аутентичном доживљају и

што је деци са сметњама у развоју донело додатно уживање. Након тога упутили смо се у краћу шетњу по Новом Саду, ка Дунавском парку као из бајке, са пуно дрвећа, животиња, уређених стаза, кипова и језера усред парка. Посетили смо манастир Фенек, који се налази у близини Јакова. То је мушки манастир у сремској еперхији Српске православне цркве. Према народном предању, манастир је саграђен у другој половини 15. века, а основали су га Стефан и Ангелина Бранковић. Манастирска црква је посвећена и Светој мученици Параскеви.

Путовање је у потпуности испунило наша очекивања, јер се на лицима свих наших ученика видела велика срећа и задовољство које су доживели. Била је ово прилика да кроз дружење, уз пријатну атмосферу, развијемо узајамну солидарност и одговорност, дух заједништва и оптимизам.

2. Расцветана јесен

Ученици, родитељи и наставници одељења ученика са посебним потребама организовали су акцију украшавања једног дела школског дворишта, под називом „Расцветана јесен“. Сви су вредно и насмејано приступили сађењу цвећа.

Сунчаног октобарског дана, 20. октобра 2017. године

3. Обележавање Међународаног дана особа са инвалидитетом

Поводом Међународаног дана особа са инвалидитетом, наставник физичког васпитања, Бранко Јовановић, у сарадњи са дефектолозима, организовао је „Игре без граница“ за ученике са посебним потребама. Заједно са ученицима били су и њихови родитељи. Са нама су се дружиле и ученице Медицинске школе, са својом професорком, директор Школе, мр Ана Савковић, и ученици IV разреда редовне наставе, са својом учитељицом.

Деца су се надметала у неколико игара. Били су веома заинтересовани за све што смо им припремили. Након игара показали су завидно музичко и певачко умеће. Сви смо се осећали лепо, срећно и задовољно. Наша жеља је била да овај дан учинимо занимљивим, поучним за наше ученике, да схвате како су део наше друштвене заједнице и да заједно можемо да превазиђемо препреке.

Основни циљ обележавања овог дана је побољшање квалитета живота особа са инвалидитетом, ублажавање последица социјалне искључености и повећање осећајности читаве јавности са проблемима особа са инвалидитетом.

4. ДРАГИ НАШ ДЕДА МРАЗЕ,

Пишемо ти МИ: Милица, Наташа, Саманта и Душан, са учитељицом Јеленом. Најдражи ДЕКО,

Наше су дубине велике, а висине мале. Наше су очи отворене, али нам је поглед кратак и видимо онако како ми то само знамо, умемо и желимо. Наше је море плаво и мирно, али нам таласи никада не долазе до обале, на исти начин као другој деци. Наше су ливаде зелене и цветне, али ми не видимо то зеленило и цвеће као друга деца, већ у још лепшим, снажнијим и јачим бојама. Зато смо другачији, специфичнији и поноснији и идемо својим, Божијим путем дигнуте главе, поносни и храбри. Наш чамац у бурној реци живота никада не мирује, а наша весла су увек напета и траже помоћ других који су уз нас. Кроз животну реку, ниједно од нас не може само, увек нам треба нечија нежна рука, топао поглед и умилни глас. Имамо тате и маме, секе и бате, баке и деке, нашу учитељицу Јецу, нашу вољену школу и цео свет који нас воли и пружа подршку да корачамо нашим шареним путем детињства. Наше је срце велико, чисто, храбро и поносно. Ми не знамо за охолост, презир, мржњу, љубомору, себичност. Наше срце само познаје нежност, чистоту, искреност и љубав. Ми само знамо да волимо и желимо да нас и други воле бар делић од онога колико ми знамо волети друге. Наше море је дубоко и непрозирно, наше дубине немају краја, а наша мудрост је у нама, у нашем погледу, у нашем крику, у нашем јецају и вапају за разумевањем, пажњом, љубављу и нежношћу. Нечија испружена рука ка нама је наш живот и мир у души и срцу.

Нечији поглед пун љубави даје нам снагу да осетимо делић висине изнад реке којом пловимо и докучимо делић плаветнила мора из наших непрозирних дубина.

Нечија нежност, топао додир, а тек пољубац, то су нам крила којим летимо по плавом небу и даље у облаке. Ми корачамо кроз живот ногама наших најмилијих и најдражих. Идемо њиховом снагом воље, њиховом борбом за сваки наш мали покрет, додир, осмех, успех и чист поглед. Ми не желимо ништа

лично за нас, већ за сву децу као што смо ми, а то је да наш свет разумете, да наша бука постане ваша најлепша песма, да наши крици љубави буду позив за дружење, разумевање и љубав међу децом, да наше дубине постану висине у којима летимо поносни и срећни, да наше плаво море дотера таласе до обале и цео свет постане место љубави за сву децу овога света.

Најдражи наш Деда Мразе, волимо те највише на свету и радујемо се твом доласку у наш шарени свет. Наш свет је, као и твој, стално путовање на санкама живота. Наши ирваси су стално будни и никада не стају на путу наших бурних живота. Пуно је узбрдица и низбрдица у нашим шареним животима, али ми смо срећни и поносни и само желимо да нашу срећу поделимо са тобом.

Много те волимо и шаљемо ти пуно, пуно, пуно шарених пољубаца.

5. Подела пакетића и новогодишњи базар

Ученици одељења са посебним потребама су поводом новогодишњих и божићних празника добили различите пакетиће од компаније „Дунав осигурање“, Црвеног крста, удружења „Анђели чувари“ и чланова Ученичког парламента Основне школе „Десанка Максимовић“. Одржан је и новогодишњи базар ученика и наставника одељења ученика са посебним потребама, којем су се придружили и ученици I и IV разреда и ученици из продуженог боравка. Ученици су продавали ручно израђене украсе, честитке и фигурице.

Савинданске радости

Јован Новитовић, ученици различитих узраста, укључујући и полазнике одељења за ученике са посебним потребама, дочарали су део Житија Светог Саве, у коме се говори о помирењу браће Стефана и Вукана над моштима оца им, Светог Симеона.

и више година радног стажа) и добротворима, захваљујући чијој подршци „Четврта“ школа успева да реализује низ програма, који за циљ имају унапређење квалитета образовања. Овогодишња домаћица славе била је учитељица Јасмина Стојановић, а колач за наредну годину преузела је учитељица Светлана Арсић. Славска свечаност завршена је агапама у Свечаној сали Школе.

Славски колач је благосиљао надлежни парох, протојереј – ставрофор Драгомир Јовановић. Директор Школе, мр Ана Савковић, честитала је славу колегама, ученицима и драгим гостима, негујући леп савиндански обичај ове школе – похваљивање најбољих наставника и благодарје онима који помажу рад Школе. Тако су и ове, 2018. године, уручене похвале наставницима који су ученике водили на савезна такмичења из различитих предмета, похвале за дуготраја

н рад (30

српског језика, музичке и ликовне културе, веронауку и слободне активности, тим наставника ваљевске „Четврте“ представио је ученицима првог и трећег разреда стваралаштво чије је надахнуће био Свети Сава, утемељитељ наше Цркве и школства, кога све образовне установе прослављају као свог небеског заштитника.

Светосавски угледни дан

Дан уочи празника посвећеног Светом Сави, професори разредне наставе у Основној школи „Нада Пурић“, Слободанка Ашковић, Милена Миловановић и Драгана Кузмановић, вероучитељ ђакон Јован Новитовић и библиотекар Слађана Ранковић приредили су тематски угледни дан посвећен личности и делу првог српског архиепископа и просветитеља. Кроз наставне јединице из области

Извор: Епархија ваљевска

Јован на песничкој сцени

Не стижемо да испратимо и набројимо колико је награда добио на актуелним конкурсима наш изузетни песник – Јован Рајовић. Ево неколико последњих успеха са поетских конкурса.

На међународном такмичењу које је организовао Центар за културу Барајево, на фестивалу поезије „Оловко, не ћути“, Јован је освојио 3. место и том приликом добио диплому, два Зборника и књигу.

Овог пролећа Београдска филхармонија позвала све ђаке од I до IV разреда основних школа да напишу састав дужине до сто речи, на тему „Шта је то Филхармонија?“. Конкурс је био отворен 1. априла на Дан смеха, радови су пристизали све до 13. јуна, баш на дан када је завршена школска година. Више стотина радова који су затрпали филхармонијско поштанско сандуче показали су сву искреност, шармантност, непосредност и духовитост дејчјих мудрих мисли. Жиријем је председавала књижевница Ивана Димић, овогодишња добитница НИН-ове награде, којој су помогли директор Београдске филхармоније, Иван Тасовац, Асја Радоњић и Јелена Милашиновић, чланице продукције Даница Максимовић, као и филхармоничарке Славица Перић и Тамара Маринковић Томић. Међу ауторкама и ауторима награђених радова налазе се основци из целе земље. Међу њима је, наравно, и Јован Рајовић, који је за ову прилику добио филхармонијски ранац у којем се, између осталих

поклона, налази „Мој први ЦД класичне музике“, у извођењу и продукцији Београдске филхармоније.

Бележимо и конкурс „Разлике нас спајају“, у организацији Друштва за церебралну парализу из Ваљева, где је награда припала, опет, нашем поети. Учитељски факултет из Ужица је расписао конкурс путем интернета, СМС-а и у штампаној форми, на тему „Аждаје мог детињства“, где је Јован такође освојио награду.

На изложби цртежа и песничких остварења која је одржана у Центру за културу Ваљево, поводом храмовне славе Светих Лекара и Бесребреника Козме и Дамјана, млади песник Јован Рајовић освојио је 1. награду за песму „Вера, Нада и Љубав“. Јован Рајовић освојио је 3. место на конкурс Новогодишња чаролија.

Вера, Љубав, Нада

Иако сам мали
мени на ум пада:
„Свим људима треба:
Вера, Љубав, Нада“.

Сваки мали дечак
сваки стари дека,
ако је без Вере
нема шта да чека.

Свако живо биће
Богу дане краде,
ако век му прође
узалуд без Наде.

Без љубави Божије
ко живот проживи
дани су му тужни
ко облици сиви.

И када је лепо
и када се страда
помоћи ће увек
Вера, Љубав, Нада.

И док смо у лету
и приликом пада
спасиће нас увек
Вера, Љубав, Нада

Аждаје мог детињства

Бајки сам слушао много
у неким лепо а и строго
Петар Пан помаже
сиромашнима
Снежана живи са својим
патуљцима

Мачак у чизмама
увек излаз нађе
Алиса из земље чуда
никако да изађе
Пепељуга тужне сузе лије
Лепотица и звер најтужније

Пинокио неће више да лаже
Далматинцима пут се укаже

Много лепо али и страшно
дешава се и у стварности
али на крају љубав
угледа пут светлости.

Одабране странице из литерарних и ликовних фолдера

Неповерење

Обично верујем људима око себе. Није ми се дешавало да су ме лагали. Али моји другари понекад не говоре истину, па ја често сумњам у њихове приче.

Имам друга Луку са којим се викендом играм испред моје зграде. Он има десет година, добар је друг и воли да се шали. Са њим је увек забавно. Једнога дана ми је испричао како је био на представи у Београду. Описивао је како су глумци на позорници играли Марка Краљевића, коња Шарца и Вилу. Почео сам да се смејем и рекао да му не верујем. После две недеље отишао сам са учитељицом и другарима у Београд на представу. Убрзо сам препознао све реквизите и схватио да је та Лукина прича била истинита. Када сам стигао у Ваљево позвао сам друга Луку и извинио се што му нисам веровао.

Осећао сам се јако лоше због неповерења. Затим смо отишли на сладолед, Лука ми је опростио и наставили смо да уживамо у дану.

Виктор Николић П₃

Јануарски празници у мојој породици

Јануар је месец лепих и радосних празника. Одлазим у село и уживамо у лепотама наших празничних обичаја. Деда из шуме доноси бадњак, ми пијучемо испод стола тражећи поклоне. Божићно јутро је баш весело. Ја сам парицу нашла, срећна сам због тога.

Радујемо се Српској новој години као и нашој породичној слави. Празници један за другим долазе а ми уживамо срећни и задовољни.

Диона Даниловић П₃

Зелени храст

Када стигне пролеће не волим да седим у кући, али имам своје место на брду испод зеленог храста. Ту волим да читам своју омиљену књигу „Сара Кеј – Венчање у Лајктауну“ од Модести Т. Стритлит.

У свом малом ранцу понесем јабуку, флашу воде, своју фрулу. Мени се свиђа то место зато што одатле имам јако леп поглед. Када погледам горе видим прелепо зелено лишће. Птичице певају своју пролећну песмицу и ја уживам у њој. Свиђа ми се што ту није загађено. Пирка хладан, свеж, чист ваздух. Ту сам нашла једног пужа са којим се дружим. Он има своју рупу у дрвету и ту је његов дом.

Тамо је јако лепо, тихо и пријатно. Без дима, аутомобила, мотора, буке, само мирис чисте природе и светлост сунца. То су моји разлози зашто волим ово место јер сваки дан ми је свет лепши уз њега.

Дарија Ранковић П₁

Мој омиљени писац

Мој омиљени писац је Урош Петровић. Он је веома маштовит и домишљат. Препознатљив је по свом сивкастом качкету. На качкету носи наочаре. Такође носи зелени ранац. У њега пакује књиге, компас, двоглед, фото-апарат итд. Воли да пише загонетке али и бајковите књиге. Воли фотографију. Његова фотографија проглашена је за најбољу фотографију године. Веома је културан човек. Члан је НТЦ система (Никола Тесла центар). То је начин учења деце и развијање мозга. Као мали је волео загонетке. Таквих књига није било много у његово време. Да би тих књига и ми имали он је почео да их пише. Обично су причали те приче поред логорске ватре до касно у ноћ. „Зашто се Марта Смарт (лик из књиге) радовала када је прецтрала три иста слова?“ Решење ове загонетке вам открити нећу, јер док будете читали књиге Уроша Петровића и сами ћете схватити.

Филип Марковић П₁

Одабране странице из литерарних и ликовних фолдера

Добро место

Свако од нас воли неко место у којем се осећа најсигурније, па тако и ја. По мени, добро место је моја учионица где сваки дан проводим са мојим другарима и мојом насмејаном учитељицом. Ту је и наша лепа наставница енглеског, Јасмина. У учионици увек научимо нешто ново и тако ширимо своје знање. Моја учионица би без нас била празна.

Свако у учионици има једну особину која га краси. Сања је добра. Мина је маштовита. Тијана је пажљива. Каћа је искрена. Лана је саосећајна. Таша је уредна. Дарија је културна. Ната је увек добро расположена. Ема је сналажљива. Аца је поштен. Милош је вредан. Давид Додовић је добар друг. Златан је стрпљив. Увек жели да прошири своје знање и научи нешто ново. Филип је добар рецитатор. Давид Марковић помири другаре када се посвађају. Вук је духовит. Влада је несебичан. Урош је стрпљив. Дача воли да се дружи. Бојан воли да учи. Ђоле воли да црта. Лаза воли да проучава историју. Учитељица Слободанка је увек насмејана. Наставница Јасмина је лепа и стрпљива. На том добром месту сам научила поруке које никад нећу заборавити.

Без разговора нема договора. Никад не губи наду. Задовољство је у љубави. Добро је бити заједно.

Милица Деспотовић III₁

„Да ли си икада размишљао о чему причају свици својој деци пред спавање?“

Награђен рад на конкурс

„Да ли си икада размишљао о чему причају свици својој деци пред спавање?“

Сви родитељи пред спавање највише воле да својој деци причају приче. Тако раде и свици.

Једне вечери у шуми мама свитац је пред спавање причала свом детету истиниту причу. Све нас, децу, вребају разне опасности. Свет је опасан и има пуно страшних цинова. То су најопаснија бића. Најстрашније што може да се деси је да цинови раставе децу од породице. Највећи страх маме свица је да јој деца заврше у тегли цинова. Зато деца морају бити опрезна. Мама свитац је дала савет да деца не сијају најсјајнијим светлом, да не би сувише привлачили пажњу. На тај начин неће постати жртве цинова.

Тако и ми деца морамо бити пажљиви. Не смемо привлачити велику пажњу својом скупом одећом и неваспитаним понашањем.

Лола Радивојевић III₂

Зима

Ученица разреда IV₂, Анђела Анђелковић је на конкурс „Зелене учионице“ својим саставом „Зима“ освојила прво место у категорији четвртог разреда, међу више стотина пристиглих радова. Награђена је вредним пакетом књига „Креативног центра“.

После златне јесени, стигла нам је сребрна Зима. Чврсто нас је све загрлила својим леденим рукама и поздравила бројним пахуљама.

Кроз прозор своје собе посматрам праву снежну бајку. Мраз већ данима вештом руком црта најлепше цртеже по стаклу. Из оцака зграда и кућа излази густ дим као из дедине луле. Кровови су добили нове, беле шубаре. Уморне и промрзле гране дрвећа, чаробна Зима је обукла у свечане беле хаљине и украсила светлуцавим бисерима. Парк је добио нови тепих беле боје. Чује се само фијук ветра који се игра са белим снежним пахуљама. Оне као звезде лепршају у ваздуху и врте се у круг, као балерине. Онда тихо падају на румена дечја лица. Тако ледених образа, обучени у топлу одећу, малишани са осмехом на лицу, трче по снежним стазама, а снег пршти под њиховим ногама. Црвених носића и ледених руку праве Снешка Белића, док нежне пахуље падају као из подеране кесе.

Волим краљицу Зиму иако је тада хладно, јер је све бело и светлуцаво. Највише волим и радујем се пахуљама, које ме подсећају на расуте бисере свуда око нас.

Анђела Анђелковић IV₂

Одабране странице из литерарних и ликовних фолдера

Из деце бивају људи

Сваки човек на овој планети је некада био дете, и сваки човек има свој почетак, своје детињство. Свакоме од нас је некад избио први зубић, свако од нас је учио да хода, правио корак па падао, свако од нас је брбљао неповезане речи, слова, свако од нас је некада учио да пише, чита, броји, и свако на овој планети је био дете. И нико, али баш нико, никад потпуно не одрасте, јер још увек у нама, дубоко у нама налази се дете, и сваки човек, па макар имао 60 година, задржи нешто од његових детињских навика и особина.

Ја, дефинитивно, не могу за себе рећи да сам одрасла и да на своје детињство гледам као на дивну прошлост, па опет, кад бацим поглед на дане који су се збили пре 3-4 године, све делује тако чудновато као да сви ти ставови и снови припадају некој другој особи. Као да та особа нисам ја. Нисам исто дете које сам била када сам учила таблицу множења, променила сам се. Све се мења и ништа не остаје и понекад, кад станем пред огледалом, у свом одразу видим сјај у очима који сам имала као мала. Из детета постала сам садашња ја, а из тога, без сумње, постаћу нека будућа ја. И тако на врло чудан, не обичан начин сасвим неопажено свако дете постаје човек. То је као кад комад глине постане круг, или кад, на пример, у зелено пролеће листа трешња и розикаст миришљав цвет настане воћка. А онда, када се та трансформација заврши, оно што смо били није ни налик оном што смо сада, али је и даље део њега. Живот има много путева, скретања, избора, одлука и сви морају да изаберу одређене путеве којима желе и треба да иду. Сматрајући детињство најлакшим и најбезбрижнијим делом свог живота, они заборављају да те слатке муке који су они имали, некада им и нису биле тако слатке.

Одрастање није лако и никад није било, и зато кад смо још деца, када имамо развијену машту, када имамо зацртане жеље и циљеве, треба да се бринемо за њих да бисмо, када постанемо људи, постанемо људи какви желимо да будемо.

Оливера Филиповић VII₂

Туђе је некако слађе

Деца често не слушају своје родитеље. Ја их некад слушам, некад не. Једном сам упала у велику невољу. Био је то леп и сунчан дан. Отишла сам са породицом у Београд код стрица и стрине. Када смо дошли, поздравили смо се са свима. Много су ми недостајали. Сестра и ја смо почеле да се играмо са сестром Каћом и братом Николом. Изашли смо напоље да прошетамо куцу Ронда. Почео је да трчи, а онда и ми за њим. Обожава да трчи и да се игра. Кад смо га прошетали, вратили смо га у бокс. После тога брат је рекао да му се једу шљиве. Отишли смо до њиховог дворишта, али шљиве су биле зелене и киселе. Рекла сам да ми се не свиђају и да нећу да их једем, а они су рекли исто то. Предложила сам да крадемо шљиве од комшија, јер су њихове слађе и зрелије. Комшија нас је ухватио како крадемо његове шљиве и изгрдио нас. Узели смо неколико шљива и побегли. Улетели смо у кућу. Одједном је после тога неко покуцао на врата. То је био комшија. Стрина је отворила врата. Комшија јој је све испричао и опет смо били грђени. Како би се извинили комшији, позвали смо га код нас и понудили кафу, тарту и кекс. Послужио се. Захвалио нас се и опростио нам што смо крали шљиве. Схватила сам да не треба ништа красти од других и да туђе није слађе. Једи оно што имаш, не кради од других.

Нина Петаковић V₂

Рана зима

Временске прилике током позне јесени и ране зиме су веома сличне. На дрвећу још има лишћа. То тужно лишће наранџасте, браон и златне боје чека ветар да га однесе на неко ново место, а када падне можемо га само мазећи претворити у прах, јер је суво без трунке живота. Кровови аутомобила, путеви, паркови прекривени су лишћем, тепихом најлепших боја. Хладно је. Небо је бело и изгледа као да ће сваког тренутка да нам подари снег, али очито још морамо чекати. Знам да ћу када падне снег бити срећна као и сва деца у мом крају, али исто тако знам да ћу већ следећег дана бити тужна, јер снег почетком зиме обично траје само један дан. Оног дана када падне, све је лепо, бело, чисто и деца су узбуђена, црвених носића и образа смишљају шта прво да праве и где да се клискају, санкају и грудвају.

После забаве на снегу увек прија топли чај од камилице, мекано ћебенце и топлина дома. Уморна падам у сан, са надом да ће сутра опет пасти снег.

Марија Ђуричић V₂

Кроз зимску ноћ

Вече је. Излазим из куће. Држим се за гелендер, док ми ђонови клизају по полеђеним степеницама. Оштар баздух тера ми сузе на очи. Влажни образи црвене и трну. Настављам ка капији док ми снег шкрипи под ногама. На улици сам. Полако корачам разгледајући околину. Све је успорено. Кола проклизавају на леду, стају, светла су згаснула. Усамљени пролазник, коме само очи виरे из оковратника бунде, зимогрожљиво трљајући руке нестаје у облаку магле. Смог који се спустио боји снег у црно и штипа за нос. Сунце је одавно зашло, а прате га тамни тешки облаци који замичу на хоризонту. Пун месец успео је да се покаже пробивши се кроз облаке, док га усамљени траг авиона, који као да клиза по леду, пресеца на пола. Под подпетицом крчка лед и мутна вода из баре кваси ми промрзле прсте. На прагу комшијске куће лежи пас. Провукао се кроз рупу на жичаној огради, коју су пробали његови предходници, и кренуо ка светлу, ка спасу, жељан топлоте и сад стрпљиво чека да му добаце сочан залогај са празничне трпезе обасјане руменом ватром. Лавез одјекује тишином као прасак. Летње сунце замењују уличне светилке које око својих глава стварају сферу мутног, омамљујућег, електричног светла. Наилази још један ауто који ме из мисли прену својом заглашујућом сиреном. Склањам се у страну док ме светлост фарова заслепљује.

Дубоко удишем хладан ваздух који гребе низ грло и изазива напад кашља.

Магла се разилази и звезде опет жаре и владају ноћним небом, док време полако одмиче брзином корака.

Суморно време у мени изазива депресивне мисли. Брзим кораком покушавам да их одагнам, да побегнем од њих. Дахћем облачиће паре који ми греју лице и раскрављују иње са обрва. Чујем промукли мјаук пропраћен нежним кашљем. Црна мачка ми прелази пут. Не, није црна, бела је али угарављена. Дуга длака улепљена је, али гареж спира снег као што мудрац спира мисли. У трку се пење на нахерену, временом изгрижену ограду, прескаче је и вешто се дочекује на снег са друге стране. Скаче на прозор куће једнако

оронуле као и ограда чији власник одавно није међу живима. Ороност симса снегом и буђи сакривена је од очију мале звери. Симс пуца под канцама мачке, која престрављено одскаче и нестаје у мрачним ходницима. Зимзелено дрво, које се заштитнички надвија над кућом, изгледа тужно, као да жали што је њена раскошна зелена бунда сакривена слојем беле меке материје од очију случајног пролазника.

Остале куће у низу су живе. Готово могу да чујем пуккетање ватре, која одашиље рој варница и раздраган смех ушушкане деце.

Шаком пролазим кроз снег нагомилан на крову аута. Понека пахуља задржава ми се на прстима и полако нестаје претварајући се у течност.

Настављам даље. Пут који пратим кривуда и стапа

се са околином. Све нестаје у белини снега, док време тече даље тихо и пригушено, жуборећи као поток прекривен слојем крхког стакластог леда.

Један мој несташлук

Кад сам био мали, док сам ишао и предшколско, у дворишту сам нашао један камен. Зато што сам волео да бацам и лупам камење (из неког чудног разлога), узео сам га у руке. Прво сам га лупао о бетон, онда сам га бацао на бубе, а затим ми је пало на памет: „Хајде да се завртим, да затворим очи и да бацам камен“. Тада је почео мој план под називом „Летећи камен“.

„План Летећи камен, званично почиње!“, рекао сам, али је мајка чула и рекла ми да то не радим, али није лако научити мало дете да не баца камење јер може да се повреди. Размишљао сам да ли да то урадим или не. Напокон сам одлучио и одговор је био: „Да, урадићу то!“

Урадио сам све што је потребно. Стао сам на сред дворишта, узео камен, завртео се и најважније – бацио камен. Било ми је мука и вртело ми се у глави, али сам било срећан што сам успео. Камена још није било. Мислио сам да сам га бацио у небо јако, јако, јако високо. Чекао сам пет минута и гледао у небо где је камен, није га било. Касније сам кренуо да га тражим. Није ни секунд прошао, а већ сам га пронашао. Био је поред мене. Пао је одмах, а ја га нисам приметио јер сам био опседнут гледањем у небо. Осврнуо сам се мало и видео да је ударио у перду на огради и поломио је.

Успаничио сам се! Утрчао сам брзо у кућу и узео селотејп траку, почео да лепим перду, али није могло. Узимао сам и супер лепак. Зато што ми није ништа друго остало отишао сам код мајке да јој кажем. На сву срећу, само ме је изгрдила и од тада више никад нисам лупао и бацао камење. Треба слушати родитеље и размислити: „Шта ако?“.

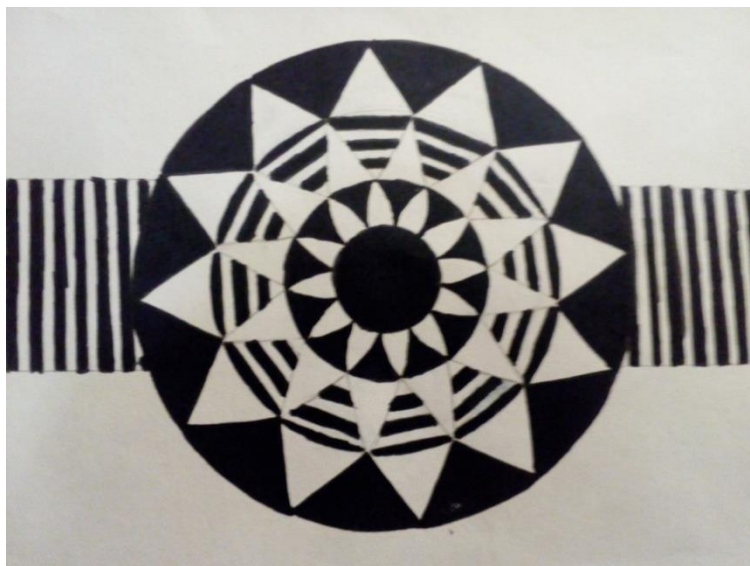
Богдан Максимовић V₃

Доли и Милош

Живот ми постаје досадан у овој продавници. Има нас много и нико не обраћа пажњу на мене. Усамљена сам и поред свих тих риба.

На моје изненађење, појављује се једна фина бака, која жели баш мене. Коначно ћу и ја имати свој дом и свог пријатеља. Опет изненађење. Ја сам у ствари рођендански поклон. Ужас! Мој газда је дечак. Погледали смо се кроз стакло и нисмо били баш одушевлени. Нисмо се свидели једно другом.

Прво јутро је било занимљиво. Сат је звонио већ петнаест минута, а он спава. Када би овај лењивац бар устао да га угаси, било би много боље. У кући ми је било мрачно јер је његова чарапа висила преко мог акваријума. „Устај лењивче! Угаси сат и скини ову чарапу са мог акваријума!“, викала сам. Зазвонио је и телефон. Љубазно се јавио и рекао „Да, мама, устао сам“. Па овај мали још и лаже. Седи на кревету и трља очи, а мене и не примећује. Страшно! Погледао је у сат и негде одјурио. Није ме ни нахранио. Поподне, док сам дремала, мали, лењи лажов се појавио у нашој соби. Рекао је „Здраво Доли.“. Охо, напредовали

смо, дао ми је чак и име. Објаснио ми је да је желео пса, а не мене. Сада када сам ту, водиће рачуна о мени.

Сваки дан био је све бољи и бољи. Учила сам са њим историју, географију, биологију и друге предмете. Његове приче су биле смешне и занимљиве. Поверавао ми је и своје тајне, а ја сам ћутала као риба. Сваку његову утакмицу сам научила напамет. Једино сам се бојала да у сликовитом објашњавању не направи фаул на мени.

Време пролази, а ја схватам да он више није мали и није лажливац. Он је само лењивац. Али ја га обожавам таквог какав јесте. Он је мој најбољи пријатељ. Он је мој Милош.

Милош Марковић V₂

Одабране странице из литерарних и ликовних фолдера

Дечак и пас

Као врло малог, тачније, био сам штене када су ме донели у бабин бутик.

Ни сам не знам колико њих ме је тог дана помазило, превртало и играло се са мном. А онда се на вратима појавио он, био је то мали дечак чије су ме крупне очи дуго гледале и који је полако прилазио ка мени. Обојица смо били јако узбуђени. Он се тресао као лист на ветру, а ја сам се од узбуђења упишкио. Око нас су се сви смејали. Баба му је рекла да се зовем Маки и да су ме њему купили, а да ћу као велики шарпланинац бити страх и трепет за све кучиће и незване госте у бабиној кући у селу. Истог дана су ме одвели у село где су ми показали моју прелепу кућицу коју су дечак и његов тата направили за мене. Од тог дана нас двојица смо постали нераздвојни. Заједно смо ишли на пецање у сеоску продавницу, на утакмице сеоског тима, а најчешће смо, опремљени праћком, ишли у шуму да ловимо. Трчали смо пољима и ливадама проводећи дане и дане у веселом дружењу. Сећам се да ме је дечак прве зиме добро покрио ћебетом, ставио на санке и дуго, весело трчећи и звиждукајући, возао по селу. Време је брзо пролазило, ја сам растао и већ следеће зиме смо променили улоге. Ја сам вукао санке и возио мог газду по завејаним сеоским путевима.

Најтужнији дан у мом животу је био када сам сазнао да дечак ускоро полази у школу и да више нећемо проводити пуно времена заједно. Ни њему није било свеједно, његове крупне очи су биле пуне суза. Од тада смо се играли и дружили само викендима када га родитељи доведу у село. Радост када се састанемо је и даље огромна и проласком времена све већа и већа.

Богдан Јовић V₁

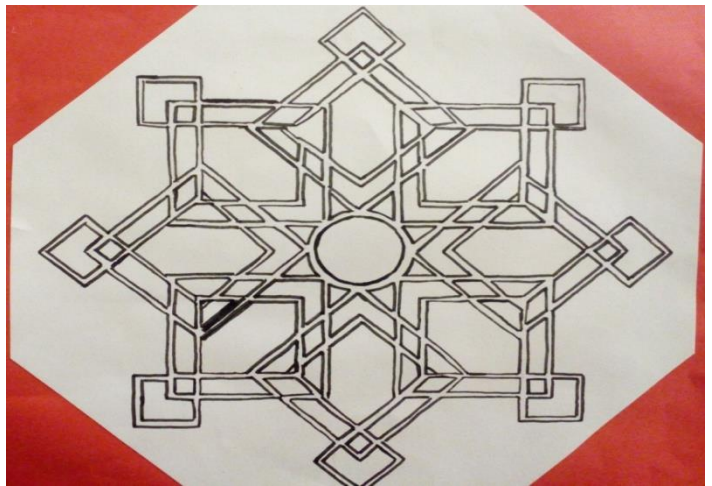
Из перспективе љубимца

„Здраво, моје име је Крис. Ја сам био Богданов пас и увек сам знао да ме је Богдан волео више него остале моје другове и другарице. Ја сам ротвајлер, раса коју у Богдановом крају много људи гаји и чува. Нас двојица смо се упознали 2011. године, у фебруару. Много смо се волели. Ав. Ав!

Када сам га први пут видео, он се смејао и бежао од мене. Мислио сам да му се не свиђам. Сео сам и почео да цвилим, он је дошао и загрлио ме и тада сам знао да ћемо бити супер другари. Живео сам у кући месец дана, док једном нисам направио циркус! Срушио сам цвеће и пар мањих фикуса, изгризао неке Богданове играчке и пар чарапа. Да не причамо о другим стварима! Због тога сам био премештен напоље у велике боксове. Била су три или четири бокса. У првом сам био ја, у другом моја другарица Фрида, а у трећем није било никог у моје време.

Када би пао снег, прво би Фрида ишла да се игра са њима а тек онда ја. То ми није сметало, јер, како се каже, даме прве. Супер смо се проводили, док једног дана Богдан није морао да иде у нешто, ако сам добро чуо, звано вртић. Кад је са мајком сео у кола више га нисам видео и мислио сам да ће се вратити. Отишао сам до његовог оца и цвилео да га врати, али ме он није разумео.

Онда су се у двориште паркирала кола слична Богдановим. Кад сам видео да се врата отварају мислио сам да је он и полетео сам ка колима, али то није био он. То је био, ако се сећам, човек по имену Пишта. Био је из Македоније али је живео у околини Ваљева. Он се такође бави гајењем ротвајлера. Богдан ми је причао о Пишти и како су њих двојца добри другови. Пишта има 35 година и јако му добро иде овај посао. Он ме је купио, он ме је и продао. И од тада више никад нисам видео Богдана, нити његову породицу. Сада сам у Индији, далеко од мог најбољег друга Богдана, али га се сећам и даље ми недостаје.“

Богдан Максимовић V₃

Ми не само да чувамо успомену на велику песникињу, већ кроз њену поезију градимо пут у сопствену будућност. Желимо да покажемо да је неисправно мишљење да су наши узор на естради, а не у књижевности или науци.

Десанка Максимовић

Десанка Максимовић
је била велика песникиња,
а на њу се угледам и ја!

Песме и књиге
што је она писала
ја сам под лампом
безбрижно читала.

Она је мој пример и идол,
и песме су њене
велики симбол.

Она је на свету
свуда позната,
за мене као да је од злата.

Александра Радовановић IV₃

Лист издаје Основна школа „Нада Пурић“.

Уређивачки одбор: Актив наставника за српски језик, Актив наставника разредне наставе, ликовна, и информатичка секција.

За издавача: мр Ана Савковић, директор школе.

Одговорни уредник: Љиљана Павловић и чланови новинарске секције.

Техничка обрада: Димитрије Милошевић VII₃.